

N.E. MANITAKIS

Διευθυντής

ΠΑΡΟΝΤΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐπὶ τῇ διεύθυν-
σιν τῶν ἔργων
Παλαιῶς καὶ Γε-
ραίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ	ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
Ἐν Ἀθήναις ἔτησίᾳ δρ. ν. 8	Κάρμεν καὶ Ἀναῖς, μυθιστόρημα Ponson du Terrail, μετὰ	Ἐν Ἀθήναις..... Λεπτ. 10
» » ἑξαμην. » » 5	εἰκόνας, μετὰφρ. Ε. Σχινᾶ. — Οἱ δύο καλλιτέχναι, διήγημα, ὑπὸ	» τὰς ἐπαρχίας..... » 15
» ταῖς ἐπαρχ. ἔτησίᾳ » » 10	Λάμπρου Ἐνδάλου. — Τὸ σπύλιον τῆς ἁγίας Ροκαλίας, μετὰφρ.	» τῷ ἐξωτερικῷ..... » 25
» » ἑξαμην. » » 6	Α. Μ. Κηρύλλου. — Πτηνὰ καὶ κίμπαι. — Τὸ ρόδιον. — Ποικίλα.	
» τῷ ἐξωτερικῷ ἔτησίᾳ φρ. » 15	— Γνωστοποιήσεις.	Φύλλα προηγούμενα λεπτ. 50

Ἀναῖς, εἶμαι μέγας ἐνοχός. — Σελίς 13, στήλη 2.

ΚΑΡΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΑΪΣ

PONSON DU TERRAIL

I

Ο ΣΙΑΠΡΟΥΣ ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ.

Ὁ βίος ὁλόκληρος εἶναι ἀλληλέν-
δετος.

Ἡ νεότης, ἥτις εἶναι τὸ σημεῖον τῆς
ἀναχωρήσεώς του, ἔχει ἐπ' αὐτοῦ δε-
σποτικὴν ἐπιρροήν, — καὶ αἱ πράξεις
τῆς πρώτης ἡλικίας χρησιμεύουσιν ὡς
ὁδηγὸς ἀμείλικτος εἰς τὰς ἡλικίας τὰς
ἐπομένους.

Τὸ μέλλον μεταβάλλεται, ὑφίσταται
μυρία μεταμορφώσεις : τί ἐνδιαφέρει ;
ἐπέρχεται πάντοτε στιγμή, καθ' ἣν ὁ
σιδηροὺς τοῦ παρελθόντος δακτύλιος
ποιεῖται ἑαυτὸν ἐπαισθητὸν ἀδυσω-
πήτως.

Ὁ σκοπὸς τοῦ βιβλίου ἡμῶν εὑρεται
ἐν ταῖς ὀλίγαις αὐταῖς λέξεσι καὶ σκο-
ποῦμεν ν' ἀποδείξωμεν φοβερὰν ἀλή-
θειαν : — ὅτι τοῦτέστιν αἱ παρελθοῦ-
σαι ἡμέραι ἐξασκοῦσιν ὀλεθρίαν κυριαρ-
χίαν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ μέλλοντος.

Ἐν τῇ πολιτικῇ μαρτυρεῖ τοῦτο ἡ
ἱστορία τῶν λαῶν.

Ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ ἡ ἱστορία τῶν ἀν-
δρῶν.

Ἐν τῇ ἠθικῇ καὶ τῷ ἔρωτι ἡ ἱστο-
ρία τῶν γυναικῶν.

Ἐσπέραν τινὰ τοῦ ἀπριλίου τοῦ 1843
ἑδοιοπορικὴ ἄμαξα ἀνέβαινε τὸν ποτα-
μὸν Νιέβρ.

Ἡ ἄμαξα ἦτον ἀνοιχτὴ καὶ αἱ ὑέλι-
νοι θυρίδες καταβιβασμέναι· πᾶς ὁδοι-
πὸρος ἠδύνατο νὰ παρατηρήσῃ καθημέ-
νην ἐν αὐτῇ γυναῖκα νέαν εἰκοσι καὶ
ἑξέ μετρη· εἰκοσὶν ὀκτώ ἐτῶν, μελᾶγ-
χρουν, μικρόσωμον, ροδόχρουν, εὐσαρ-
κον, καὶ ἐνδεδυμένην μετὰ τὴν ἀφέλειαν
τῆς καλαισθησίας, τὴν ἐξαίρετον ἐκεί-
νην ἀπλότητα, ἥτις προδίδει τὴν Παρι-
σινήν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις.

Ἡ ἡμέρα ὑπῆρξεν ὥραία, ἡ ἑσπέρα
ἦτο τερπνοτάτη.

Δὲν ἦτο θέρος, δὲν ἦτον οὐδὲ ἔαρ
εἰσέτι, ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον χειμὼν :
ἦτον οὕτως εἰπεῖν ἡμέρα μεταβάσεως,

ώρα παρεμπίπτουσα μεταξύ τοῦ ἐσχάτου ῥίγους τοῦ ἀπριλίου καὶ τῆς πρώτης νοτίδος τοῦ μαΐου.

Βλαστοί τινες ἐγεννῶντο ἐν μέσῳ τῆς ἀναφυλλώσεως τῶν δένδρων καὶ τῶν πρασινίζόντων λειμῶνων καὶ οἱ ῥυακες θρύσαντες τὸν ἀποκλεισμένον τοῦ πάγου ἔρρεον ἐπὶ τῆς ἀναφυομένης χλόης. Ὑπόγλαυκος πέπλος ἐφηπλοῦτο ἤδη ἐπὶ τῶν στέρνων τῶν απομεικρυσμένων λόφων· ὁ οὐρανὸς ἔχανε τὸ τεφρόχρουν χρώμα τοῦ χειμῶνος, ὅπως περιβληθῇ τὴν κυανῇ ἐοθιῇ τοῦ καὶ μειδιάσῃ πρὸς τὰς χρυσὰς τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας·— ἡ δὴ δὴ, ἐτοίμη νὰ δεχθῇ τὸν ὑστατον στεναγμὸν τοῦ βασιλέως ἀστέροι, εἶχεν ὑποδυθῇ ὡραῖα ποικιλόχροα χρώματα ἐρυθρίζοντα, καὶ τὸ ἀρμονικὸν καὶ εὐσεβὲς ἄσμα τῆς ἐγγιζούσης νυκτὸς ἤγειρεν ἐκ τῆς γῆς πρὸς τὸ στερέωμα τὴν πρώτην μολπὴν τῆς ἀπείρου συναυλίας, τὴν ὁποίαν αἱ παιδιάδες ἀποδίδουσι τῷ Θεῷ ἐκάστην ἐσπέραν, πρὶν ἀποκαιμηθῶσιν, διὰ τῶν ἀναρίθμων φωνῶν τῆς αὔρας, τῶν δένδρων, τῶν γεωργῶν, τῶν ποιμνίων.

Καὶ ἡ ὁδοιπορικὴ ἀμαξία ἐφευγεν ἐν μέσῳ ἐξαισίου τοπαίου, μωσαϊκοῦ ἀπειράντου καὶ θελητικοῦ πεδιάδων, λειμῶνων, μικρῶν δασῶν, καλυβῶν καὶ χωριδίων ἀγροτικῶν, πάντων τούτων ἐπικοσμουμένων διὰ τῆς ἀργυροχρόου ταινίας τοῦ Νιέβρ ῥέοντος ἐν μέσῳ δόχθων ἐξ αἰγείρων, ἱετῶν κλαιουσῶν καὶ κληθρῶν, τῶν δένδρων, ἅτινα ἡ αὔρα ἤξεύρει νὰ καθιστᾷ ὄργανα μελωδικὰ διηλισθαίνουσα μέσῳ τοῦ φυλλώματος αὐτῶν.

Ἡ νεαρά γυνή, ἡ διερχομένη τὸ μέρος αὐτό, ἐφαίνετο θαυμάζουσα τὰς καλλονάς, ἀναπνέουσα τὰ ἀρώματα μετὰ μελαγχολικῆς ἀπληστίας. Ἐκρεμάτο ἐκτὸς τῆς ἀμάξης περίεργος, ὅταν αὕτη διερχομένη ἐνώπιον παραδίου ἐπαύλεως ἐφείλκε τὴν ἀθήαν καὶ πλήρη θαυμασμοῦ προσοχὴν τῶν πρὸ τοῦ οὐδοῦ νεθουσῶν γυναικῶν, τῶν ἐν τῇ κόνει τῆς ὁδοῦ παιζόντων παιδίων μετὰ τῶν κυνῶν φυλάκων, καὶ αὐτῶν τῶν κυνῶν, οἵτινες, καίτοι τόσοι προσηνεῖς πρὸς τὰ παιδιά, ὥρμων μεθ' ὧν λακῶν ὀργῆς κατόπιν τῶν τροχῶν τῆς ὁδοιπορικῆς ἀμάξης.

Εἶτα, τῆς περιεργείας τῆς ἱκανοποιουμένης, ἔρρίπτετο εἰς τὸ βάθος τῆς ἀμάξης τῆς καὶ ἀφίετο εἰς τὸν ἀόριστον ἐκείνον ῥεμβασμὸν, ὅστις καταλαμβάνει τὸν ὁδοιπὸρον, ὅσον ὀλίγον ποιητικὴν καὶ ἂν ἔχῃ τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν καρδίαν.

Ἐνίοτε ἐν τούτοις ῥυτίς ἀδιόρατος ἐσχηματίζετο ἐν μέσῳ τοῦ λεῖου καὶ λευκοῦ μετώπου τῆς καὶ προσήγγιζε τὰς ὡς ὀδάλισκας Κιρκασίας τοξοειδεῖς μελαίνας ὀφρεῖς τῆς, ἀποτυπούσα ἐπὶ τοῦ ῥεμβασμοῦ αὐτοῦ πένθιμον σφρα-

γίδα. Ἀλλὰ σχεδὸν πάραυτα ἡ ὁδοιπὸρος ἐτίνασσε τοὺς μαύρους βραστύχους τῆς μεγαλοπρεποῦς κόμης τῆς καὶ ἡ ῥυτίς ἐξηφανίζετο.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐσθύετο καὶ ἡ τελευταία τοῦ ἡλίου ἀκτὶς ἐπὶ τῶν πυροχρόων νεφελῶν τοῦ ὀρίζοντος, ἡ ἀμαξία ἐφθασεν εἰς μεμονωμένην τινὰ οἰκίαν κειμένην εἰς τὰ ἀριστερὰ τῆς ὁδοῦ. Κλάδος πρίνου ἐκρέματο ἀνω τῆς θύρας καὶ ὑπ' αὐτὸν ἀνεγινώσκετο ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή, μὴ ἔχουσα μεγάλας σχέσεις πρὸς τὴν ὀρθογραφίαν ὡς ἦτο γεγραμμένη:

Εἰς τὸν ταχυδρομικὸν σταθμὸν

Ὁ Μαλικόρνης δέχεται πείρους καὶ ἐγρίπους, παρέχει βρώσιν καὶ πόσιν.

Ἡ οἰκία αὕτη ἦτον, ὡς ἐδήλου ἀρετὰ σαφῶς ἡ ἐπιγραφή τοῦ κυρ Μαλικόρνη, ὁ ταχυδρομικὸς σταθμὸς.

Ἡ ἀμαξία, ἅμα σταματήσασα, ἐφείλκε σπεύδοντας τὸν ξενοδόχον, τὴν σύζυγόν του, τὰ τέκνα του, τοὺς ἱπποκόμους καὶ τοὺς ὑπηρέτας του, ὡς περίεργον πλῆθος ἀναμένον τὸ ἐλάχιστον συμβεβηκὸς μετ' ἀνυπομόνου ἀπληστίας.

Ὁ ξενοδόχος ἐπροχώρησε, τὸν βαμβακαρὸν σκούφον του κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας, καὶ εἰς ἀφόρητον νιβέρνηιον ἰδίωμα, τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν ἀπαίτησιν νὰ φρονῇ γαλλικὴν γλῶσσαν, ἠρώτησε τὴν ὁδοιπὸρον, ἂν ἐπεθύμει νὰ δεῖ πνήση.

Ἡ ὁδοιπὸρος ἐσκέφθη ἐπὶ μικρόν.

— Ἀπέχει πολὺ ἡ Νογαρέτη; ἠρώτησεν.

— Ἐξ λεύγας ἐντοπίας, ἀπεκρίνατο ὁ ξενοδόχος.

— Πόσας ὥρας διπλαθῇ;

— Πέντε ὥρας, κυρία· δὲν ὑπάρχουν δύσκολοι ἀνέφοροι καὶ οἱ δρόμοι, ἐπειδὴ ἐπ' ἐσχάτων ἐπλημμύρησεν ὁ Νιέβρ, εἶναι λασπώδεις.

— Τί ὥρα εἶναι τώρα;

— Πλησιάζουν ἔξ, κυρία.

Ἡ ὁδοιπὸρος ἐφάνη συλλογιζομένη καὶ ἐψιθύρισε καθ' ἑαυτήν.

— Ἐξ καὶ πέντε κάμνουν ἑνδεκα. Ὁ σύζυγός μου μοι εἶπεν, ὅτι κοιμῶνται ἑνωρὶς εἰς τὸν πύργον· θὰ εὕρω ὅλους κοιμωμένους... καὶ ἔπειτα, κατὰ πρώτην φοράν, ἐρχομένη ἀγνωστος... καὶ... .

Ἐνόμισε πρέπον ἀναμφιβόλως νὰ μὴ συμπληρώσῃ τὴν φράσιν τῆς, διὸ διακόπτουσα αὐτὴν ἀποτόμως:

— Δύνασθε νὰ με δώσητε ἐν δωματίον τοῦ ὕπνου; εἶπεν.

— Ναί, κυρία.

— Πολὺ καλὰ μένω. Θὰ μ' ἐμπνήσετε ἑνωρὶς αὔριον. Θέλω ν' ἀναχωρήσω πρῶτ' πρῶτ'.

Ἡ παρισινὴ ὁδοιπὸρος κατῆλθε τῆς

ἀμάξης, περιετυλίχθη μετὰ φιλαρεσκείας εἰς τὸν μανδύαν τῆς, εἰσῆλθεν εἰς τὸ μαγειρεῖον τοῦ ξενοδοχείου καὶ μεταβάσας ἐκάθησε παρὰ τὴν ἐστίαν, πλησιάζουσα τοὺς μικροὺς τῆς πόδας εἰς τὴν φλόγα τῶν ξύλων, ἥτις ἐσπινθηροβόλει καὶ ἀντηνακλάτο εὐφροσύνως ἐπὶ τῶν καπνισμένων τοίχων.

Τῇ προητοίμασαν ἀρετὰ ἄθλιον δεῖπνον, τὸ ὁποῖον ὁμως πρὸς ἀντιστάθμισιν βεβαίως ὁ ξενοδόχος ἐμελέτα νὰ πληρωθῇ πολὺ ἀκριβὰ, μέλλον νὰ παρατεθῇ κατ' αἰτησίαν τῆς εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς. Τὸ δωμάτιον αὐτό, τὸ ὡραιότερον τοῦ ξενοδοχείου, ἦτον ἐλεεινὸν χώρισμα, φρικτῶς ἀκάθαρτον, ἄθλια διεσκευασμένον, μετὰ παραπετασμάτων ἄλλοτε λευκῶν καὶ ἤδη ἐχόντων τὸ χρῶμα τῶν φθινοπωρινῶν φύλλων.

— Θεέ μου, εἶπεν ἡ ὁδοιπὸρος μετ' αἰσθημάτων ἀηδίας καὶ ἀποστροφῆς, ἠθελον προτιμήσῃ μυριάκις μίαν τῶν τερπνῶν ἐκείνων καλυβῶν ἐν τῇ πτωχείᾳ των, τοῦ ξενοδοχείου αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον τόσον γελοῖως καὶ ἐλεεινῶς παρῳδεῖ τὴν πολυτέλειαν τῶν πόλεων. Πόσον εἶναι ἀσχημον!

Περιμένουσα νὰ τῇ φέρωσι τὸ συνειθισμένον καυμένον ὀρνίθιον τῶν ξενοδοχείων τῶν μεγάλων ὁδῶν, ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐπακουσθήσασα ἐθεώρει τὰ πέριξ. Ὁ μάγειρος καὶ αἱ ὑπηρεταὶ τοῦ ξενοδοχείου δὲν ἐσπευδον φαίνεται πολὺ, διὸ καὶ ἡ ὡραία ὁδοιπὸρος, ἀναμένουσα τὸ δεῖπνόν τῆς, ἔσχε καιρὸν νὰ ἐπαναλάβῃ μικρὸν κατὰ μικρὸν τὸν καθ' ὁδὸν ῥεμβασμὸν τῆς.

— Θεέ μου, εἶπεν ἐγκαταλιμπανομένη καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὸν ῥεμβασμὸν τῆς, πόσον ἡ ζωὴ εἶναι παράδοξος καὶ πλήρης ἀπροόπτων περιπετειῶν! Πόσα πράγματα ἀπὸ ἐνὸς ἔτους! Πόσον ἡ κατάστασίς μου μετεβλήθη! τὴν πτωχείαν μου διεδέχθη ὁ πλοῦτος, τὴν θλίψιν μου ἡ ἡσυχία καὶ ἡ εἰρήνη!

»Δυστυχῆς κόρη τῶν παρισινῶν τριόδων, μὴ ἔχουσα εἰς τὸ πορελθὸν ἄλλο παρὰ δάκρυα, εἰς τὸ μέλλον ἄλλο παρὰ μαύρας μερίμνας, εἶδον αἰφνης τὸ μέλλον διαφωτιζόμενον, μεταμορφούμενον... ὑπομειδίων πρὸς με... ὦ! εὐλογημένος ὁ ἄνθρωπος, ὁ τείνας μοι τὴν χεῖρα, ἡ γενναία καὶ ἀγαθὴ καρδιά, ἥτις μοι ἔδωκε τὸ ὄνομα καὶ τὸν ἔρωτά τῆς!... Θέλω νὰ ἦμαι ἐντιμὸς καὶ ἀγνή τοῦ λοιποῦ... θέλω... .

Ἀνάμνησις βαρυαλγῆς ἐδέσποσεν ἀναμφιβόλως τοῦ πνεύματος τῆς νεαρᾶς γυναικός, καθόσον τὸ μέτωπόν τῆς συνωφρυνώθη πάραυτα, ἐρύθημα ἔκτακτον, τὸ ὁποῖον παρηκολούθησε θανάσιμος ὠχρότης, ἀνῆλθεν εἰς τὰς παρειάς τῆς, καὶ ἐψιθύρισε ἐν ὀνόματι, ὄνομα προσφιλὲς καὶ ὀλέθριον ἀναμφιβόλως, ὄνομα τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἀνατινάξῃ βιαίως τὴν τέφραν

τοῦ παρελθόντος καὶ νὰ τῇ ἀποσπάσῃ ὑπερὰν κραυγὴν: Ἀρμάνδος!

— ὦ! ἐξηκολούθησε διὰ φωνῆς τρεμούσης, θέλω νὰ τὸν λησμονήσω διὰ παντός, θέλω νὰ θάψω τὴν εἰκόνα καὶ τὸ ὄνομά του εἰς τὴν σιωπὴν τῆς καρδίας μου. . . . Τὸν ἠγάπησα ἀληθῶς, τὸν ἠγάπησα πολὺ, τὸν ἀχάριστον! τῷ ἐθυσίασα τὴν εἰρήνην μου ὡς νεάνιδος, τὴν παρθενικὴν ψυχὴν μου καὶ τὴν τιμὴν τῆς πτωχείας μου: μοὶ ἀνταπέδωκεν, εἰς ἀντάλλαγμα, δάκρυα καὶ αὐπνίας, ἐλέγχους συνειδήσεως καὶ βασάνους! θέλω νὰ τὸν λησμονήσω!

«Τὸ θέλω, καθόσον τοῦ λοιποῦ ὑπάρχει αἴσθησις; δι' ἐμὲ μεταξὺ τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ μέλλοντος, — καθόσον εἰς ἄνθρωπος ἦλθε πρὸς με καὶ με ἀνετίδασε μέχρις αὐτοῦ, — καθόσον ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶναι εὐθύς καὶ ἀγαθός; καθόσον μοὶ ἔδωκεν οὗτος ὄνομα, τιμὴν καὶ πλοῦτον, πᾶν ὃ, τι δὲν εἶχον. . . . πᾶν ὃ, τι εἶχον ἀπολέσει. . . .

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας νέον ἐρύθημα ἐκάλυψε τὸ χαριτόβρυτον πρόσωπον τῆς νεαρᾶς γυναικός.

Ἡ γυνὴ αὕτη ἦτον ἡ κυρία Ἀναΐ, Δολάν, σύζυγος ἀπὸ δεκαπέντε ἡμερῶν τοῦ κ. Φρανσῆ δὲ Φλάρ, βουλευτοῦ τῆς Νιέβρ, ἥτις μετέβαινε παρὰ τῇ νέᾳ οἰκαγενεῖᾳ τῆς, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχεν ἀκόμη γνωρίσει, ὅπως ἀναμείνη παρ' αὐτῇ τὸν σύζυγόν της, μένοντα ἐτι ἐν Παρισίοις ἐνεκα τῶν βουλευτικῶν καθηκόντων του, νὰ ἐλθῃ πρὸς συνάντησίν της.

Ἐνῶς ἡ κυρία Φλάρ παρεδίδετο εἰς τοῦ, ῥεμβασμοὺς αὐτοῦς, εἰσῆλθεν ὁ ξενοδόχος.

— Κυρία, εἶπε, θὰ μοῦ συγχωρήσετε τὴν τόλμην μου; ἀλλ' ἔρχομαι νὰ σᾶς ζητήσω μίαν χάριν γονυπετής.

— Τί θέλετε, ἡρώτησεν αὕτη προσηνώς.

— Διέρχονται τόσον σπανίως ὅδοι πόροι ἀπ' ἐδῶ, ὥστε εὐρισκόμεθα πολυλάκις ἐστερημένοι προμηθειῶν εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν εἰμὲθα σήμερον. . . .

— Τὸ δεῖπνόν μου θὰ ᾔναι λιτόν, αὐτὸ ἐννοεῖτε; ὑπέλαβεν αὕτη γελωσα.

— ὦ! εἶπεν ὁ ξενοδόχος ὑπερηφάνως, ἡ κυρία θὰ μείνῃ εὐχαριστημένη... Δὲν προκειται περὶ τούτου.

— Περὶ τίνος λοιπόν;

— Μετεχειρίσθημεν ὅλα διὰ τὸ δεῖπνον τῆς κυρίας καὶ ἰδοὺ φθάνει εἰς ὁδοιπόρος. . . .

— Καὶ δὲν ἔχετε τί νὰ τοῦ δώσετε;

— Ἀκριβῶς. Εἶναι κύριος διακεκριμένος καὶ καλῆς τάξεως; ἐὰν ἡ κυρία εἶχε τὴν καλωσύνην. . . .

— Νὰ κἀμὼ τί;

— Καὶ ἤθελε νὰ τὸν δεχθῇ εἰς τὴν τράπεζάν της;

Ἡ νεαρὰ γυνὴ συνωφρυνώθη ἀδιοράτως.

— Θεέ μου! ὑπέλαβεν αὕτη μετὰ

στιγμὴν σκέψεως καὶ ἔλασσε τὴν ἀμνηχανίαν καὶ τὴν παραχὴν τοῦ ξενοδόχου της, τὸν δέχομαι εὐχαρίστως.

Ὁ ξενοδόχος ἀφῆκε κραυγὴν χαρᾶς καὶ κατήλθε ἀνὰ τέσσαρας τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος. Μετ' οὐ πολὺ ἠνοιχθῇ αὐθις ἡ θύρα καὶ ὁ ἀπρόοπτος συνδαιτημὼν τῆς κ. Φλάρ εἰσῆλθεν.

Ἦτο ἀνὴρ τριάκοντα πέντε περίπου ἔτων, ὠραίον ἔχων τὸ πρόσωπον, ὑψηλός, κανονικώτατα ἔχων τὰ μέλη τοῦ σώματος, ἐνδεδυμένος μετὰ κομψῆς ἀπλότητος, τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ ὁποίου ἐμαρτύρει τὸν τύπον ἐκείνον, τὸν σχεδὸν ἐκλειπότα σήμερον, τῶν ζωνερῶν καὶ πνευματωδῶν νέων, τῶν καταχρέων, παραλυμένων, τιτλοφόρων, οἵτινες ἐπὶ τῆς βασιλείας Λουδοβίκου Φιλίππου διέτρεχον τὴν λεωφόρον Γ' ἀνδ', ἐγευματίζοντες τὸ ἀγγλικὸν καρενεῖον, ἔτρεχον εἰς τὴν Δάσος τὸ πρωῒ καὶ ἐκαλοῦντο ἡ χρυσὴ νεότης. Ἦτο μελάγχρους τὸ πρόσωπον, ἔφερε μακρὰν καὶ βραχυχώδη κόμην καὶ μακροῦς ὀνυχας.

Ἐκράτει μαστίγιον εἰς τὴν χεῖρα καὶ ἐτίνασεν ἀμελῶς τὰ ὑψηλά του ὑποδήματα. — Εἶχεν ἔλθει ἑριππος.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ, ἥτις εἶχεν αὐθις ἐπακουμένης ἐπὶ τοῦ παραθύρου, ἐπεστράφη εἰς τὸν ὄρουβον, ἠτένισε τὸν ξένον, καὶ πάραυτα ἀφῆκε κραυγὴν, ἐκλονίσθη καὶ ὠχρίασεν:

— Ἀρμάνδε! ἐψιθύρισε ἐκστατικῇ.

— Ἀναΐ! ἐκραύγασεν ὁ νέος μετ' ἐκπλήξεως ἀληθοῦς ἢ θαυμασίως ὑποκεκριμένης.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ ἄφωνος, ὠχρά, τρέμουσα, ἠκούμθησεν ἐπὶ τοῦ τοίχου διὰ νὰ μὴ πέσῃ καὶ προσήλωσεν ἐπὶ ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἀνεγνώρισεν, παρὰδοξον βλέμμα μεστὸν ἔρωτος, ἐπιπλήξεων καὶ τρόμου. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἐκαλεῖτο Ἀρμάνδος, μαρκήσιος δὲ Λεσταν, καὶ ἐφεξῆς: θὰ τὸν ὀνομαζώμεν ἀπλῶς μαρκήσιον.

Ὁ μαρκήσιος ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἄφωνος καὶ ἀκίνητος ὡς αὐτῇ. ἔπειτα, ὥσει λαμβάνων ἀπόφασιν ἀκαριαίαν, μετέβη πρὸς τὴν θύραν, τὴν ἐκλείσεν, καὶ ἐπανερχόμενος πρὸς τὴν κυρίαν δὲ Φλάρ, καταπεπληγμένην ἐκ τῆς πράξεως ταύτης, ἐγονυπέτησε πρὸ αὐτῆς καὶ τῇ εἶπεν:

— Ἀναΐ, εἰμαι μέγας ἐνοχος καὶ μόλις τολμῶ, μόλις ἔχω τὸ θάρρος νὰ ἐκλιπαρήσω παρ' ὑμῶν τὴν χάριν νὰ με ἀκούσητε.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ ἔτρεμε καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ μέλη καὶ οὐδὲν ἀπεκρίνατο.

— Ἡ τιωπή σας μοὶ λέγει, προσέθετο ὁ μαρκήσιος, πόσον ὑπῆρξα ἀθλιός καὶ οὐτιδανὸς πρὸς ὑμᾶς, πόσον ὑπῆρξα ἐνοχος καὶ ἀγενής ἐγκαταλείπων ὑμᾶς. Ἀλλὰ, χαρῆτε, Ἀναΐ, διότι αἱ βάσανοί μου σᾶς ἐξεδίκησαν ἐκ προκαταβο-

λῆς. . . . Ὑπέρβα πολὺ ὑπῆρξα δυστυχής: ἀπὸ ἐνὸς ἔτους, ἐφ' ὅσον οὐδέμια ἀνθρωπίνη γλῶσσα δύναται νὰ τὸ ἐκφράσῃ. . . . Παρήγαγον ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, καὶ ἀπὸ χώρας εἰς χώραν τοὺς ἐλέγχους τῆς συνειδήσεώς μου, ὁμοιοι πρὸς τοὺς πατροκτόνους ἐκείνους, οἵτινες φέρουσιν ἀπὸ κλίματος εἰς κλίμα, αἰωνίως καὶ ἀνευ ἀναπαύσεως, ἐλεγχον πύρινον ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ στίγμα αἱματόεν ἐπὶ τοῦ μετώπου. Σᾶς ἐγκατέλιπα ἐξ ἰδιοτροπίας: τὸ μαρτύριον ὑπῆρξεν ἡ τιμωρία μου. Ἡμέραν τινὰ τέλος συντετριμμένος, καταβάσανισμένος, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑποφέρω τῆς συνειδήσεως τὰς τύψεις, ἔλαβον τὴν ὁδὸν τῶν Παρισίων, μετὰ τὴν ἀπόφασιν νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμην καὶ ἔπειτα ν' ἀποθάνω. . . . Ἐν Παρισίῳ δὲν σᾶς εἶδον: μοὶ εἶπον ὅτι ὑπανδρεύθητε: καὶ τότε ἡ ἀπελπισία με κατέλαβεν, ἡ ζηλοτυπία κατεσπάρξαε τὴν καρδίαν καὶ τὴν κεφαλὴν μου καὶ μικρὸν ἔτι καὶ ἐφρονεύομην. . . . Ἀλλ' ἠθέλησα νὰ σᾶς εἶδω διὰ τελευταίαν φορὰν! . . . καὶ ἔτρεξα ἐπὶ τὰ ἴχνη σας. . . . ἡ τύχη ἀνέλαβε τὰ ἐπίλοιπα.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ ἐξηκολούθει κλονιζομένη, ὠχρά, κατατεθλιμμένη, θνήσκουσα.

— Σᾶς συγχωρῶ. . . ἐψιθύρισε ἐπὶ τέλους: φύγετε, κύριε. . . .

Δάκρυ ἀνέβλυσεν ἐκ τοῦ καίοντος ὀφθαλμοῦ τοῦ μαρκησίου, ὅστις ἠγέρθη βραδέως:

— Εὐχαριστῶ, κυρία, εἶπεν: τώρα δύναμαι ν' ἀποθάνω. . . .

Ὅσον σκεπτικῇ, ὅσον πεπειραμένη καὶ ἂν ᾔναι γυνὴ τις, εἶναι σπάνιον νὰ μείνῃ ἀδιάφορος καὶ κωφὴ εἰς τὴν ἀπειλὴν τῆς αὐτοκτανίας, ἥτις εἶναι τὸ τελευταίον τῶν ἐραστῶν καὶ τὸ ὁποῖον οὐδὲ εἰς συνήθως ἐκτελεῖ.

Αἱ τελευταῖαι αὗται λέξεις τοῦ μαρκησίου παρήγαγον φοβεράν αἰσθησιν ἐπὶ τῆς κυρίας δὲ Φλάρ καὶ ἐνῶ ἐκεῖνος ἐβάδιζε πρὸς τὴν θύραν, αὕτη ὤρμησε πρὸς αὐτόν, τὸν ἐλάβεν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ τῷ εἶπεν ἐκτὸς ἐαυτῆς.

— Μείνατε. . . δὲν θέλω. . .

— Ἀφῆσατέ με ν' ἀποθάνω. . . ἀφοῦ μ' ἐσυγχωρήσατε. . .

— Θέλω νὰ ζήσετε. . . .

— Καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω τὸ θάρρος πρὸς τοῦτο. . . .

— Ἐστὲ ἀνὴρ.

— Τί σᾶς ἐνδιαφέρει ὁ θάνατος ἢ ἡ ζωὴ μου;

— Τί μ' ἐνδιαφέρει! τί μ' ἐνδιαφέρει; ὑπέλαβεν αὕτη μετὰ πυρετώδους ἀνυπομονησίας, ἀλλά. . . .

Ἐσίγησε τρέμουσα.

— ὦ! ἐὰν μὲ ἠγαπάτε ἀκόμη; . . . ὑπέλαβεν οὗτος πνίγων ἕνα στεναγμόν.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ ὠπισθοχώρησε μετὰ ῥίγους :

— Δὲν ἀνήκω πλέον εἰς ἐμαυτήν, εἶπεν . . . ἔχω καθήκοντα νὰ ἐκπληρώσω . . . θέλω νὰ ἦμαι ἔντιμος . . . θέλω . . . φύγετε, φύγετε, κύριε . . .

— Ὡς βλέπετε πρέπει ν' ἀποθάνω!

Καὶ ἀπεμακρύνθη ἐν ἑτι βήμα.

— Θεέ μου! ἐψιθύρισεν ἡ νεκρὰ γυνὴ συντετριμμένη, δὲν θὰ λάβῃς λοιπὸν εὐσπλαγχνίαν δι' ἐμέ; δὲν θὰ με βοηθήσῃς;

— Νὰ ζῶ καὶ νὰ μὴ σὰς βλέπω πλέον, νὰ ζῶ καὶ νὰ σὰς ἀρνηθῶ! ἐκράυγασεν ὁ μαρκήσιος· ἀλλὰ πολὺ καλὰ γνωρίζετε, ὅτι τοῦτο εἶναι ἀδύνατον!

— Ἀλλὰ, κύριε, ἐκράυγασεν ἡ νεκρὰ γυνὴ μετὰ φωνῆς περιλύπου, — κύριε, δὲν ἐδασανίσατε ἀρκετὰ τὴν ζωὴν μου; . . . δὲν σὰς ἤρκεσεν ἡ στιγματισθεῖσα νεότης μου; . . . δὲν ἀπηλάσασατε ἀρκετὰ δάκρυα τῆς κόρης, τῆς μητρός μου ἐπὶ τῆς ἐπιθανατίου κλίνης τῆς, τῆς παρελθούσης ἀθλιότητός μου καὶ τῶν δριμυτάτων ἐλέγχων μου; . . . Εἶπατε, δὲν με συνετρίψατε ἀρκετὰ; . . . καὶ θέλετε ἀκόμη νὰ σὰς θυσιάσω τὴν τιμὴν τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις μοι ἔτεινε τὴν χεῖρα . . . ὅστις ἀγνοεῖ τὸ παρὰ πτωμά μου . . . ὅστις με ἀγαπᾷ; . . .

— Ὡ! ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος μετὰ παραφορᾶς, γνωρίζω ὅτι σὰς ἀγαπᾷ . . . καὶ δὲν ἤξεύρω ποῖος ἀγγέλους ἠγρύπνησεν ἐπ' αὐτοῦ . . . καὶ δὲν τὸν ἐφόνευσαν μέχρι τοῦδε . . .

— Νὰ τὸν φονεύσετε, κύριε;

Καὶ ἤδη ἡ κυρία δὲ Φλάρ ἐγανυπέτησεν, ἐσύρθη εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, τοῦ δημίου τῆς ζωῆς τῆς, καὶ ἐζήτησε χάριν συστρέφουσα τὰς χεῖρας.

— Ναί, προσέθετο οὗτος μετ' αὐξούσης μανίας, θὰ τὸν φονεύσω, ἀνὰ πρῆν νὰ σὰς ἀρνηθῶ διὰ παντός . . . θὰ τὸν φονεύσω πρὶν ρίψω τὴν ψυχὴν καὶ τὴν ζωὴν μου εἰς τὰ σκότη τῆς αἰωνιότητος . . .

— Δὲν θὰ τὸν φονεύσετε καὶ δὲν θ' ἀποθάνετε! ἐκράυγασεν ἡ δυστυχὴς γυνή.

II

II Π Δ Λ Η

Δεκάδα λευγῶν ἀπὸ τῆς Νεβέρ, κατὰ τὸν ἀνάρρουν τοῦ Νιέβρ, κεῖται τερπνὸν χωρίον Νογαρέτ καλούμενον, ἐν κοιλιάδι ἑτι τερπνοτέρῳ.

Τὸ χωρίον κεῖται συγχρόνως παρὰ τὴν ὄχθην ὕδατος καὶ εἰς ἀρκετὸν ὕψος· τὸ ὕδωρ περικλείεται ὑπὸ σειρᾶς λόφων ὅψεως ζωγραφικωτάτης.

Δεξιὰ εἰσὶν οὗτοι δασώδεις, ἀπόκρημνοι, χρώματος ὑπομέλανος ἐν πλήρει διατελοῦντος ἀρμονίᾳ πρὸς τὸ κυανόλευκον τοῦ οὐρανοῦ· ἀριστερὰ οἱ βράχοι

εἰσὶ τεφρόχρους, σχήματος παραδόξου· περικλείουσι δὲ, ἀπὸ ἀποστάσεως εἰς ἀπόστασιν, ἐν ταῖς πτυχαῖς τοῦ μανδύου των, τμήματα γῆς, ἐν τοῖς ὁποίοις ἀνθεῖ καὶ ἀκμάζει ἡ ἀμπελος.

Μεταξὺ τῶν δύο σειρῶν τῶν κλιτύων μικρὸς λειμὼν πράσινος, ἀνθῶν, λείχει ἀμφοτέρως τοῦ ποταμοῦ τὰς ὄχθας.

Ἐν μέσῳ τοῦ λειμῶνος αὐτοῦ, βορειοδυτικῶς τοῦ χωρίου, μικρὸν δάσος αἰωνοβίων καστανεῶν, περικλειόμενον ὑπὸ τείχους παλαιοῦ· ἐν μέσῳ αὐτοῦ μικρὸς πύργος φεουδαλικῆς κατασκευῆς, ὅστις μακρόθεν ἔχει μεγαλοπρεπῆ τὴν ὄψιν καὶ ἐν πλήρει ἀρμονίᾳ μετὰ τῆς μελαγχολικῆς τοποθεσίας.

Εἰς τὸν εἰσέρχόμενον ὑπὸ τὰ μεγάλα δένδρα τοῦ δάσους ὁ πύργος φαίνεται ὡς αὐστηρὸν ἐρείπιον τοῦ παρελθόντος ὀρθούμενον ἐκεῖ πρὸς περιφρόνησιν τοῦ παρόντος.

Ἡ φαντασίᾳ εὐρίσκει τὸ πεδῖον ἐλεύθερον· νομίζει προθύμως, ὅτι ὀπισθεν τῆς σιδηροστροφικῆς δρυϊνῆς πύλης, μεγαλόσωμος ὀπλίτης κάμνει τὸ ἔδαφος ν' ἀντηχῇ ὑπὸ τοὺς πτερνιστῆρας του· — δίδει εἰς τὸν πύργον κατοίκους ἄλλης ἐποχῆς καὶ πυργοδεσποῖνας ἐτοίμους ν' ἀναβῶσι λευκὸν καὶ πειθήνιον ἵππον μεγαλοπρεπῆ καὶ τρέξωσι κατόπιν θήρας δι' ἱερᾶκων.

Ἀλλ' ἡ ὀπτασία μικρὸν διακρεῖ.

Ἀριστερὰ τοῦ πύργου ἐγείρεται κτίριον τετράγωνον εὐρύ, ἐπιστεφόμενον ὑπὸ καπνοδόχου πυραμιδοειδοῦς ἐξ ἐρυθρῶν ὀπτοπλίνθων. Ἐκ τῆς καπνοδόχου ἀναθρώσκει ἄφρονος μέλας καπνός· ἐκ τοῦ κτιρίου ἐγείρεται κρότος ὑπόκωφος καὶ ἐρρυθμός, ἐκπλήσων τὸν μὴ εἰδότε τὴν ἀφορμὴν. Ὁ κρότος οὗτος προέρχεται ἐκ μεγάλῃς ὑδροκινήτου σφύρας, κινουμένης ὑπὸ τοῦ Νιέβρ διὰ διώρυγος ἀνοιχθείσης μίαν λεύκαν ὑψηλότερα.

Λάμπρις ἐρυθρὰ ἐξήρχετο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐκ τῶν πολυκρίθμων παρθύρων τοῦ ἐργοστασίου, ἀντανακλωμένη ἐπὶ τῆς τεφροχρόου προσόψεως τοῦ πύργου καὶ τοῦ βυθίου· πρασίνου φυλλώματος τῶν καστανεῶν.

Εἰς τὰ αὐτὰ παρὰ θύρα ἐνεφχνίζοντο κατὰ διχλείμματα πρόσωπα μαυρισμένα καὶ λάμποντα, ρίπτοντα ἐπὶ τοῦ παραδόξου αὐτοῦ συμπλέγματος ἀρχαίου πύργου καὶ ἐργοστασίου καταχθόνιον ἀνταύγειαν.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ὁ οἶκος τῶν ἱπποτῶν ἔπεσε, δι' ἀτίμου καὶ μυστηριώδους συμβολαίου, εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Σατανᾶ, τοῦ βασιλέως τοῦ σκότους.

Τῆς φανταστικῆς ταύτης σκέψεως ὑποβοηθούσης, τὸ οἰκοδόμημα ἐπαναλαμβάνει τὸ μυστηριώδες καὶ πλήρες γοητείας περίβλημά του, τὸ ὅποιον τότε μόνον διαλύεται, ὅταν βεβαιωθῇ τις, ὅτι δὲν ἔχει πρὸ ὀφθαλμῶν ἄλλο εἶμῃ

ἐν τῶν πολυκρίθμων σιδηροχυτηρίων, ἀκένωτον πηγὴν πλούτου τοῦ συγχρόνου Νιθερνίου.

Ὁ πύργος αὐτός εἶναι τὸ θέατρον τοῦ δράματος, τὸ ὅποιον θὰ διηγηθῶμεν.

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Ε. Σχ.

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ (*)

(1873)

Α'

Ἀπὸ τοῦ λόφου τοῦ ὠρολογίου — Σαάτ-Τεπέ — τὸ τηλεβόλον ἀναγγέλλει τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου· τὸ ὠρολόγιον ἀναγγέλλει αὐτὴν ἐπίσης διὰ τῶν δώδεκα ἀλλεπαλλήλων κτύπων του, καὶ οἱ ἱμάμαι ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν μιναρῶν ἀπαγγέλλουσι τὴν ἐπερινήν προσευχὴν.

Εὐρισκόμεθα εἰς τὴν νηστείαν τοῦ ῥαμαζανίου.

Ὁλος ἐν γένει ὁ βίος τῶν Τούρκων εἶναι σειρὰ ἡδυπαθείας καί, κατὰ τὸ ἐνὸν ἐκάστῳ, εὐζωίας, πλὴν ἰδίως κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον τῆς νηστείας ἡ ἡδυπαθεία, αἱ ἀπολαύσεις, αἱ ἡδοναὶ φθάνουσιν εἰς τὸ ζενὶθ αὐτῶν.

Πρὶν ἢ καταπλημμυρῇ τὴν Ἀνατολὴν ὁ κακῶς ἐννοούμενος πολιτισμός τῶν Φράγκων, αἱ ἡμέραι αὗται τῶν νηστείων εἶχον ἀπειρον γόητρον διὰ τοὺς Τούρκους.

Ἦδη τὰ ἦθη αὐτῶν παρέλυσαν, ὁ μουσουλμανικὸς χαρακτήρ ἐχαλαρώθη κατὰ τὸ πλεῖστον, εἰς δὲ τοὺς ἀπαθείς καὶ ἀναλγήτους ὀπαδοὺς τοῦ Μωάμεθ μόλις ἀναγνωρίζει τις τοὺς ὑπερφηάνους κατακτητὰς τῆς Ἀνατολῆς, τοὺς γενναίους καὶ ἀρηιφίλους μαχητάς, οὓς εἶδον αἱ πεδιάδες τῆς Οὐγγαρίας καὶ αἱ πύλαι τῆς Βιέννης αὐτῆς.

Ὡς δὲ βαίνουνσι τὰ πράγματα τῶν γειτόνων ἡμῶν, μετ' ὀλίγον ἀκόμη χρόνον θὰ ζητῇ τις Μουσουλμάνον ἀληθῆ καὶ θὰ εὕρισκῃ μηδέν, διότι ὁ Τούρκος, ἅμα παύσας ὢν τοιοῦτος, εἶναι ἀληθῶς μηδέν, ἡ δὲ φορὰ τῶν πραγμάτων ὁδηγεῖ αὐτοὺς τωόντι πρὸς τὸ μηδέν.

Ἀλλ' ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν ἱστορίαν μας.

(*) Σ. Π. Τοῦ ὠραίου τοῦτου διηγήματος τοῦ ἡμετέρου κ. Λάμπρου Παναγιωτοπούλου — Ἐνυάλῃ μέρος ἐδημοσιεύθη τὸ παρελθὸν ἔτος ἐν ἑπικυλλίᾳ τῆς «Καρτερίας». Ἐπελθούσης ὁμῶς κατόπιν τῆς σμικρύνσεως τοῦ σχήματος τῆς ἐφημερίδος ταύτης, διεκόπη ἀναγκάτως καὶ ἡ συνέχεια τοῦ διηγήματος, ὅπερ ἦδη ὁ «Παρθένων» προσφέρει πλῆρως τοῖς ἐκ τοῦ ἀναγνώσταις.